

همگرایی در خط برای گویش‌ها و زبان‌های محلی

واژگان کلیدی

* گویش

* زبان

* خط

* واج

* همگرایی

بهزاد یاحید* BehzadYahid@gmail.com

کارشناس ارشد مهندسی فناوری اطلاعات تجارت الکترونیکی

طاهره آرمیون

کارشناس ارشد زبان شناسی همگانی

چکیده

نخستین و ابتدایی‌ترین ابزاری که در هر گونه ارتباط به کار گرفته می‌شود، زبان است. حال هر چقدر این ابزار ساده تر باشد، تعداد کاربران آن بیشتر می‌شود. با ازدیاد جمعیت یک زبان، زبانی که پیچیدگی کمتری را داراست، انواع تبدلات احساسی، معنایی، تجاری، فرهنگی و مشابه آن را به روشنی و با سوتفاهم‌های کمتر انجام می‌دهد. ایران از تنوع گویشی، زبان‌های محلی و قومی زیادی برخوردار است. ولی ارتباطات میان آنها، به دلیل تنوع زبانی، هنوز در سطحی قابل قبول انجام نمی‌شود. یکی از روش‌های ارتباط، به کارگیری متون و کتب است. عدم شناسایی و معرفی واج‌های مبتنی بر علم زبان‌شناسی و خط یکی از چالش‌های اساسی در ایجاد ارتباط نوشتاری، برای گویش‌ها و زبان‌های بومی بوده است. استفاده ابتکاری از نویسه‌های مختلف، ورود نابجای فنوتیک در خط، تعصبات قومی، موازی کاری، عدم داشتن الگویی برای طراحی خطی جامع، تکروی‌ها و بسیاری از حب و بغض‌های دیگر، موجب واگرایی در طراحی و پردازش ساختاری واحد برای خط در انواع زبان‌ها و گویش‌های محلی کشور شده است. پژوهش حاضر با استناد بر زبان‌هایی که با ابداع خط، بقای خود را تثبیت کرده‌اند و با ارائه تاریخچه زبان فارسی، الگویی کاربردی و روشمند برای ابداع و یا تصحیح خط در جهت همگرایی گویش‌ها و زبان‌های محلی و قومی طبق چارچوب و الگوی واردهدف (۲۰۱۵) و به روش کتابخانه‌ای ارائه می‌دهد.